

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

«Αδελφοί, ενί εκάστω ημών εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού». Στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, υπάρχει ποικιλία χαρισμάτων και ποικιλία διακονιών. Όπως και στο ανθρώπινο σώμα υπάρχουν διάφορα μέλη με ξεχωριστή αποστολή το καθένα. Τα ποικίλα αυτά χαρίσματα τα δώρισε ο ίδιος ο Χριστός κατά τον τρόπο που θέλησε αυτός. Είναι δωρεά του, δεν είναι οφειλή προς εμάς. Δεν μας χρωστά τίποτα ο Κύριος, απλώς τα χορηγεί· κατά το συμφέρον της Εκκλησίας, αλλά και κατά το συμφέρον καθενός από εμάς. Γι' αυτό πρέπει να αρκούμαστε στο ότι αυτός έτσι το θέλησε και να μη ερευνούμε το γιατί.

Εκείνο που μας κάνει μεγάλους ή μικρούς ενώπιον Κυρίου, δεν είναι αυτό καθαυτό το χάρισμα, αλλά ο τρόπος που θα το χρησιμοποιήσουμε· και πως θα αυξήσουμε με τη δική μας προθυμία την ευεργετική του αποστολή. Η παραβολή των ταλάντων (Ματθ. 25,14-30) είναι ενδεικτική για τα όσα λέμε. Κι αυτός που έφερε δέκα τάλαντα κι αυτός που έφερε τέσσερα παίρνουν τον ίδιο έπαινο και την ίδια αμοιβή, διότι, αν και το ποσό είναι διαφορετικό, ο καθένας τους το διπλασίασε. Συνεπώς δεν αμείβονται κατά το μέγεθος του χαρίσματός τους, αλλά κατά το μέτρον της προθυμίας και του κόπου τους.

Εκτός τούτου τα μεγάλα και όντως ζηλευτά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος – αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια (Γαλ. 5,22)– όπως και αυτά που περιλαμβάνονται στους μακαρισμούς του Κυρίου (Ματθ. 5,1-12) είναι στη διάθεση του καθενός χριστιανού κι από εμάς εξαρτάται ο βαθμός κατοχής τους ανάλογα με την προθυμία και το ζήλο και το ενδιαφέρον που θα επιδείξουμε για να τα αποκτήσουμε. Συνήθως οι ανώριμοι χριστιανοί δείχνουν ενδιαφέρον και ζήλο για τα εξωτερικά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος –τέρατα, σημεία, δυνάμεις– που ούτε τη σωτηρία μας εγγυώνται ούτε πάντοτε είναι σημεία πνευματικότητας κατά Θεό. Ο Ιούδας έκανε θαύματα (Ματθ. 10,1-8), ο Καϊάφας προφήτευσε (Ιω. 11,49) και πλήθος άλλοι χαρισματούχοι θαυματούργησαν ποικιλοτρόπως (Ματθ. 7,22-23), αλλά δεν απόλαυσαν την σωτηρία και την εν Χριστώ δικαίωση.

Και μη λησμονούμε ότι οι άγιοι, που είχαν και εξωτερικά σημεία και ιδιαίτερες αποκαλύψεις και οράματα, είχαν πλήθος πειρασμών και ασθενειών και βασανισμών, για να μη υπερηφανευθούν και καταντήσουν σαν τον Εωσφόρο (Β' Κορ. 12, 7-9) και η καύχησή τους, εν Κυρίω βέβαια, ήταν για τις «ασθένειές» τους και όχι για τα χαρίσματά τους. Και ουσιαστικά στη θεολογία της Εκκλησίας μας «οι ασθένειες» είναι τα μεγαλύτερα χαρίσματα. Το δε κατεξοχήν χάρισμα είναι το μαρτύριο. Το μαρτύριο είναι δώρο του Θεού που δίνεται στους πιο εκλεκτούς. «Υμίν εχαρίσθη, το υπέρ Χριστού, ου μόνον το εις αυτόν πιστεύειν αλλά και το υπέρ αυτού πάσχειν» (Φιλιπ. 1,29). Και στην Α' Θεσ. 3,4 λέγει ο Παύλος να μη τα χάνει κανείς μπροστά στις θλίψεις γιατί «εις τούτο κείμεθα». Αυτός είναι ο προορισμός μας, το έργο μας, η κληρονομιά μας, το περιεχόμενο της ζωής μας. Εμείς γογγύζουμε

και μεμψιμοιρούμε για τις τυχόν «ασθενειές μας», επιζητούμε την άνεση και την ευφορία, ενώ συγχρόνως επιζητούμε χαρίσματα με προβολή και δημοσιότητα.

«Και αυτός έδωκε τους μεν αποστόλους, τους δε προφήτας, τους δε ευαγγελιστάς, τους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς τον καταρτισμό των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού, μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του υιού του Θεού εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού...» (Εφεσ. 4,7-13).

Στους ανωτέρω στίχους της προς Εφεσίους επιστολής του αποστόλου Παύλου αναφέρεται ο προσδιορισμός του έργου της Εκκλησίας, ο προσορισμός των πιστών, και τι έδωσε ο Χριστός για να επιτευχθούν τα ανωτέρω. Μας λέγει ότι ο Θεός έδωσε πέντε τάξεις λειτουργημάτων δια να επιτευχθεί ο καταρτισμός των αγίων. Άγιοι εδώ είναι όλοι οι χριστιανοί, ως αφιερωμένοι πλήρως στο Θεό.

Ας δούμε τις τάξεις των χαρισματούχων χωριστά την κάθε μια.

Οι απόστολοι· οι οποίοι είχαν όλα τα χαρίσματα και μάλιστα σε υπερθετικό βαθμό. Κήρυτταν, προφήτευσαν, έκαναν θαύματα, θεράπευσαν αρρώστους, κυβερνούσαν την Εκκλησία, και μιλούσαν γλώσσες διάφορες.

Οι προφήτες· οι οποίοι κυριαρχούσαν στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά δεν έπαυσαν να υπάρχουν σε κάθε εποχή· κατά την γνώμη του αγίου Χρυσοστόμου, στην Καινή Διαθήκη ήταν περισσότεροι από την Παλαιά Διαθήκη. Είχαν αποκαλύψεις από το Θεό τι συμβαίνει στην εποχή τους και που δεν το αντιλαμβάνονταν οι άλλοι, τι θα συμβεί στο κοντινό μέλλον, και τι θα συμβεί στο απώτερο και μακρινό.

Οι ευαγγελιστές· είναι αυτοί που έγγραφαν ευαγγέλια, αλλά και αυτοί που ευαγγελιζόταν το μήνυμα του ευαγγελίου, όπως ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, όπως ο Φίλιππος (Πραξ. 21,8), όπως ο Τιμόθεος (Β΄ Τιμ. 4,5). Ορισμένοι από αυτούς ήταν περιφερόμενοι σε διάφορους τόπους, άλλοι δε ήταν σε ορισμένες πόλεις και μέρη όπως ο Τιμόθεος. Δηλαδή και οι ποιμένες μπορούμε να πούμε ότι είναι ευαγγελιστές.

Οι ποιμένες και οι διδάσκαλοι· κήρυτταν, βασιζόμενοι στη μελέτη των Γραφών και των θεολόγων, είτε προγενεστέρων είτε συγχρόνων. Δηλαδή, ενώ στους προφήτες το κήρυγμα τους προερχόταν εξ ολοκλήρου από το Θεό, σ' αυτούς ήταν προϊόν και του δικού τους κόπου· φυσικά και της εμπνεύσεως του Θεού και καρπός των προσευχών τους και της εκζητήσεως της θείας βοήθειας.

«Προς τον καταρτισμόν των αγίων, εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού». Να ο σκοπός των χαρισμάτων· να καταρτίζονται οι άγιοι, δηλαδή οι χριστιανοί, να πραγματοποιούνται τα διακονήματα της Εκκλησίας, να οικοδομείται το σώμα της Εκκλησίας.

«Μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του υιού του Θεού». Οι χαρισματούχοι, και μάλιστα οι έχοντες ποιμαντικά χαρίσματα, πρέπει να εργάζονται συνεχώς μέχρι να φθάσουν τα μέλη της Εκκλησίας στην δογματική ενότητα και την καλή γνώση του Χριστού. «Του γνώναι αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεως αυτού και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού» όπως θα πεί αλλού ο Παύλος (Φιλιπ. 3,10). Η «κοινωνία των παθημάτων»· το ύψιστο χάρισμα αλλά και το θέμα που δυστυχώς σκανδαλίζει τους χριστιανούς, οι οποίοι δεν έφθασαν «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». Δηλαδή δεν έφθασαν στην τέλεια γνώση του Χριστού και της δυνάμεως της αναστάσεως, αλλά και στο αμετάπτωτο φρόνημα και την τελεία πίστη, που είχαν οι μάρτυρες.